

Pasakos pabaiga

Drakonas nugalėtas, narsusis didvyris kartu su išgelbėta princese grįžta pas karalių. Didvyris už savo žygdarbį gaus princesę į žmonas ir žinoma, dar pusę pažadėtosios karalystės priedo. Bet taip nutinka tik pasakose, kurias vakarais seka vaikams.

Tikrovėje ne viskas taip paprasta ir gražu, kaip pasakose. Nugalėjęs drakoną Alvinas visiškai nesijautė didvyriu. Jis nebuvo kilmingas, nepasižymėjo nei protu, nei grožiu, nei tvirtu stotu. Gimė Alvinas su gerokai trumpesne dešine koja, gal todėl tėvai luošą naujagimį pametė prie našlaičių namų. Vėlai pramokęs vaikščioti Alvinas tyliai kentėjo girdėdamas kitų vaikų pašaipas dėl savo kreivos, svyruojančios į šonus eisenos. Ilgainiui Alvinas ėmė nekęsti savo dešinės kojos, kuri jam buvo tarsi visų gyvenime nutinkančių nelaimių prakeiksmas. Laimei, prieglaudoje prižiūrėtojai sunkiais darbais Alvino neapkraudavo. Alvinas dažniausiai tvarkė kambarius, padėjo virtuvėje ar nuklibinkščiudavo į laukus sukviesti vakarienės kitus našlaičius, kurie už maisto produktus padėdavo nudirbti valstiečiams įvairius darbus. Labiausiai Alvinui patikdavo, kai po vakarienės žvakių prietemoje visi vaikai svetainėje susėdavo ant kailiais nuklotų grindų ir vienas iš žilagalvių prižiūrėtojų pradėdavo pasakoti įvairias istorijas, kaip drąsus karžygiai keliaudavo už devynių jūrų marių kovoti drakonais. Tik luošiui pirmiau paliepdavo surinkti nuo stalų nešvarius indus, juos išplauti ir tik tada galėdavo prisijungti prie kitų ir pasiklausti nuostabių istorijų. Kol Alvinas viską sutvarkydavo, tai dažniausiai spėdavo tik pasakos pabaigą išgirsti. Ne visada aišku, nuo ko viskas prasidėdavo, bet svarbiausia, jog pasakoje karžygys nugali drakoną ir gražią princesę į žmonas ima. Tai Alviną užburdavo ir jis dar kurį laiką pasvajodavo kol užmigdavo.

Tvirtas trūktelėjimas pažadino Alviną iš snaudulio, jis sustabdė arklius ir atsisuko pažiūrėti į vežimo galą. Nuožmus princesės Aliuminos žvilgnis privertė akimirkai susigūžti. Alvinas iš įpročio vengdavo žiūrėti aristokratams į akis, net jeigu murzina kilmingoji Aliumina užrišta burna ir visa sukaustyta grandinėmis gulėjo vežime ant skudurų krūvos. Nesulaukusi atsako princesė dar kartą piktai truktelėjo už grandinės, kurios kitas galas buvo prikabintas prie Alvino riešo. Galutinai atkutęs luošys pasikasęs žilti pradėjusią plikę nuslinko nuo vadeliotojo sėdynės ir pasilenkęs atsargiai nutraukė Aliuminos burnos raištį.

- Man reikia pasivaikščioti, - pratarė princesė. - Gerti noriu, ir valgyti.

Alvinas apsidairė, storakamienių lapuočių miške nesimatė jokių kitų žmonių, iki artimiausių gyvenviečių toli, aplink ramu. Alvinas ir taip jau planavo čia sustoti. Iš kelnų kišenės išsitraukė pundelį raktų, avyniojo vieną princesės ranką ilgesne, kokių dešimties žingsnių ilgio grandine, kurios kitas galas tvirtai pririštas prie vežimo rėmė, tada per grandinės kilpeles uždėjo spynelę ir užrakino. Po to atrakino Aliuminos rankas laikusią trumpesnę gradinę. Raktus vėl paslėpė kišenėje. Dabar princesė galėjo išlipti iš vežimo, šiek tiek pramankštinti kojas ar pritūpti už artimiausio krūmo.

Alvinas pasikuitęs drabužių krūvoje išsitraukė vyno ąsotėlį ir pusę jo turinio susivertė į gerkle. Tai kažkiek apmalšins skausmą. Dabar Alvinas nieko netroško labiau, kaip irgi išsiropšti ir vežimo ir tiesiog pasivaikščioti. Tačiau tai neįmanoma, nes žemiau Alvino kairiojo kelio kojos nebebuvo. Tvirtai apmuturiuota išdirbta oda ir užveržta prabangiais pasidabruotais diržais bigė vis dar kraujavo. Pats luošys vargiai galėjo patikėti, jog jo dešinioji, toji visą gyvenimą sugadinusi šleivoji koja dabar tapo jo vienintele atrama judant. Girkštelėjo dar vyno ir išsitraukęs didelį odinį maišą pradėjo ieškoti užkandžių princesei. Duona ir sausainiai jau supelijo, teks išmesti, bet sudžiuvęs sūris ir kietas persūdytas kumpis visai dar tiks princesei Aliuminai, kuri vis palei vežimą vaikštinėjo spardydamą konkorežius.

Kai Alvinas pirmą kartą išvydo princesę, ji neatrodė tokia sugniuždyta. Ji ramiai stovėjo ant pakylos drakonui Ugniui už nugaros, taip, kaip jai drakonas liepdavo. Kiekvieną kartą pasirodžius princesės gelbėtoji drakonas pasikviesdavo Aliuminą į apleistos pilies kiemą ir laukdavo narsulio prisistatymo. Kai narsulis pasisakydavo, drakonas liepdavo princesei lipti ant pilies sienos ir aukščiau stebėti dvikovą. Drakonas Ugnius mėgavosi dvikovomis, kurių metu elgėsi pagal senovines taisykles. Dvikovos metu vienas prieš vieną su riteriais Ugnius savo pragariškos ugnies nenaudodavo, griebdavo letenų nagais, dulkių debesis keldavo sparnais, kasdavo plieno tvirtumo dantimis. Tik jeigu link apleistosios pilies sėlindavo didesnis būrys ginkluotų žmonių ar net visa kariuomenė, tada Ugnius smogdavo ugnies banga iš dangaus.

Stovėdama pilies kieme princesė Aliumina gerokai nustebo, pamačiusi lėtai atklidikščiuojant kažkokį tai smulkaus sudėjimo pagyvenusį raišą vyrą. Nustebo ir drakonas, mat Alvinas net ginklo neturėjo. Taip prastovėjo minutę visi tylėdami ir spoksodami vienas į kitą, mat Alvinas nesumojo ką reikėtų pasakyti. Galiausiai drakonui Ugniui trūko kantrybė, šoko link atvykėlio, net neliepęs princesei išeiti, nes suprato, jog dvikova nenusimato. Nespėjo Alvinas nė krustelti, kai drakonas staigiai čiupo letena jį už juosmens ir pakėlė link savo milžiniškų akių.

- Kodėl tu čia? Tu riteris? Pametei savo šarvus ir ginklus?

- Aš noriu... – sunkiai iškošė Alvinas, kažką daugiau pasakyti nepavyko, vos įkvėpti pavyko, nes drakonas dar stipriau suspaudė. Riterius drakonas gerbė, bet prasčiokų ir šiaip užklystančių žioplių nepasigailėdavo.

- O! Jau matau, viena koja trumpesnė už kitą. Cha, cha, ratais turbūt vaikštai ir atveda tave kojos ten, kur nereikia. – Ugnius pralinksmėjo, ir iškėlė Alviną virš savęs laikydamas už trumpesnės kojos, - Tuoju aš tau patrupinsiu ilgesnę koją, kad abi vienodos būtų, galėsi tiesiu taikymu bėgti tolyn! Nori bėgti, tiesa?

Alvinas suklykęs pradėjo įnirtingai muistytis kažko ieškodamas po drabužiais, kai Ugnius dantimis užspaudė kairę jo koją. Alvinas rado tai, ko ieškojo ir kai išsitraukė, suvirpėjo drakono šnervės ir pro sukastus dantis Ugnius tarstelėjo:

- Koks čia kvapas?

Alvinas tvirtai suėmęs jaučio ragą tvojo drakonui tiesiai į akį. Akis trūko, tarsi kas vinimi būtų į kiaušinį kalęs. Alvinas jaučio ragu smogė giliai į akį dar kartą. Drakonas nukando koją ir Alvinas

žnektelėjo ant žemės. Ugnius susiėmė už galvos ir sustugo taip šaižiai, jog net atokiau stovinčiai princesei užgulė ausis. Drakonas pradėjo vartytisi, besiplakanti uodega tvojo ten, kur ant pakyls stovėdavo princesė. Laimei Aliumina spėjo susivokti, kas ką tik nutiko ir nubėgusi link luošio jau tempė sąmonės netekusį drakono nugalėtoją iš kiemo.

Ugnius vis rangėsi, ne vien akį skaudėjo, aštrus skausmas graužė žvynuotą galvą iš vidaus. Drakonas nusirideno link pilies ir trenkėsi į bokšto sieną taip smarkiai, jog siena įtrūko, garsiai spragsėdama suaižėjo iki pat viršaus ir masyvus bokštas lėtai nuvirto ant spurdančio Ugniaus. Paskendęs tarp akmenų ir dulkių drakonas iš visų jėgų išriaumojo priešmirtinę drakoniškos ugnies bangą, tokį kaitrią, jog griuvusio bokšto nuolaužos ir pamatai akimirksniu įkaito iki žėrinčio raudonumo, apsilydė ir pavirtę klampia akmenine koše galutinai palaidojo Ugnių.

Princesė Aliumina atitempė bekojį luošį į senas arklides. Čia drakonas kaupdavo tai, kas likdavo žuvus didvyriams. Arklidžių gale palaidi vaikštinėjo du žirgai, kurių drakonas dar nespėjo suėsti. Pakampėse mėtėsi sukrešėjusiu krauju ištepti šarvai atskiromis dalimis, įvairiausi ginklai, drabužiai, žirgų balnai, kelioniniai krepšiai su maisto likučiais, kurių paskanaudavo drakono prižiūrima princė. Dar prieš Alvinui atsigaunant princesė pati surado odos gabalų ir pririnko diržų žaizdai užveržti.

- Ar tau viskas gerai? Kaip tau pavyko? – paklausė Aliumina, kai Alvinas pramerkė akis.

- Na, rodos nudūriau drakoną.

- Bet kaip? Aš mačiau, kaip strėlės, ir net storos ietys lūždavo, kai drakonui į akį smigdavo. Ar tas ragas magiškas?

- Ragas? Ar magiškas? Taip, taip, jis nepaprastas. Surask jį, prašau, kažkur kieme turi būti. Ir gal yra ko nors stipresnio atsigerti?

Dideliam Alvino džiaugsmui už arklidžių princesė rado puikiai išsilaikusį seną vežimą, kuriuo šieną vežiodavo. Aliuminos prilaikomam Alvinui pavyko į vežimą pakinkyti žirgus, po to prisirinko dar nesugedusių maisto likučių ir švaresniais drabužiais, keliais sluoksniais minkštai išklojo vežimą, kad kilmingajai Aliuminai nebūtų kieta. Princesė siūlė savo išgelbėtojiui pasiimti ginklų, bet Alvinas atsisakė. Kautis kalaviju niekada nesimokė, šaudyti iš lanko irgi neteko, todėl rastas sveikas arbaletas pradžiugino. Prieš kelis metus Alvinas elgetavo šalia karališkųjų kareivinių, kur galėjo laisvai stebėti, kaip kariai įvairiais ginklais lavina savo sugebėjimus, todėl žinojo, kaip elgtis su arbaletu, kurį užtaisytą paslėpė vežime po drabužiais.

Tylą nutraukė netoliese pasigirdęs duslus kanopų bildesys. Kažkas artėjo tuo pačiu keliu, kur trumpam sustoję ilsėjosi Alvinas su Aliumina. Tyliai nusikeikęs Alvinas čiupo už ilgosios grandinės ir pradėjo traukti princesę atgal į vežimą. Aliumina bandė priešintis, bet nelauktas raitelis prijėjo jau čia pat.

Tokio žirgo kiekvienas galėjo pavydėti, kai jis pasisveikindamas sužvengė ir sulėtinęs žingsnį papurtė didžiulę galvą. Net princesė Aliumina nustojo priešintis šlubiui ir išsižiojo iš nuostabos. Raiteliui jojant ratu aplink vežimą per raumeningas žirgo kojas bėgo blizgantys prakaito lašeliai. Turbūt ne ką mažiau raumeningas buvo ir balne sėdintis šarvuotas riteris, sunkus skydas ant

nugaros ir didelis masyvus kalavijas bylojo, jog riteris iš tiesų buvo stiprus. Alvinas vėl prisiminė vaikystėje girdėtas pasakas. Raitelis pakėlė šalmo antveidį ir atidengė griežtų bruožų tvirto charakterio vyro veidą:

- Aš esu Įmantrijos grafystės valdovas Jurgilas! Ieškau dingusios princesės Aliuminos, kurią buvo pagrobęs drakonas Ugnius. Valstiečiai matė ją keliaujant šiuo keliu. Ar jūs ką nors girdėjote apie tai?

Alvinas papurtė galvą, tačiau tik tam, kad patikrintų ar stiprus vyno sukeltas svaigulys.

- Aš! Tai aš! - Suklykė princesė, - Aš esu princesė Aliumina!

- Tu princesė? - Nustebo riteris Jurgilas įsistebeilijęs į susivėlusią merginą. Lyg ir panaši į princesės Aliuminos portretus, kuriuos išsiuntinėjo karalius, kai drakonas Liudvikas ją pagrobė. Tik kodėl ji grandine priišta prie vežimo, kuriame sėdi kažkoks purvinas pliktelėjęs vienakojis?

- Jis mane pagrobė, surišo. Atsargiai, jis tave nušaus! Jis turi arbaletą! Vakar vieną riterį jau užmušė! - sušuko šarvuotam riteriui Aliumina rodydama ranka į Alviną.

Riteris akimirksniu išsitraukęs kalaviją staigiai pasisuko balne į šlubį ir spėjo pamatyti, kaip pastarasis iškelia arbaletą užtaisytą trumpa drūta šarvus galinčia pramušti strėle. Staigus kirtis kalaviju ir arbaletu templė išlėkė į šonus kartu su perkirsta pusiau strėle. Iš rankų iškritęs arbaletas skaudžiai trenkėsi Alvinui į kairės kojos bigę ir šlubis surikęs iš skausmo susirietė.

Jurgilas čiupo už pakarpos Alviną, grubiai nutraukė nuo vežimo ir nuvertė žemėn. Maži paukšteliai iš medžių viršūnių nulėkė padangėn išgirdę Alvino riksmą, kai anas kritęs vėl užsigavo kairės kojos bigę. Išsigandęs luošys nusirito po vežimu. Kadangi vienakojis ir sužeistas Alvinas tikrai nepabėgs, riteris prijojo prie princesės ir paklausė:

- Ar viskas gerai, jūsų didenybe?

- Taip, ačiū jums, grafe Jurgilai.

- Kaip jūs čia atsidūrėte?

- Kai nudėjo drakoną, Alvinas manę surištą vežė namo. Kaip kokią vergę! Ak!

- Šitas plėšikas įveikė drakoną? Ar tikrai? Žuvus drakonui, tą pačią dieną pasklido gandas ir visi puolė jūsų ieškoti. Tik kodėl jūs keliaujate į priešingą pusę.

- Ne į tą pusę? - išsižiojo princesė, - Ne namo? Vadinasi tas prasčiokas mane pagrobė! Jis dar blogesnis, nei drakonas. Jis man užrišdavo burną smirdančiu skuduru, kad negalėčiau pagalbos prisišaukti, vakar jis arbaletu nušovė riterį. Laimei, šiandien aš galėjau jus perspėti. Jis žudikas! Grafe Jurgilai, karaliaus vardu įsakau, įvykdyk mirties bausmę Alvinui!

Alvinui plaukai iš baimės pasišiaušė, kai išgirdo Aliuminos įsakymą. Riteris apžiūrėjo princesės rankas, tokios grandinės kalaviju nenukirsi, ir dar spynelėmis sukabintos.

- Pirmiau aš jus išlaisvinsiu, princese, kur raktai? - pasakė Jurgilas. - Tada plėšiką pakarsiu ant artimiausio medžio.

- Raktai pas Alviną, - atsakė princesė.

Alvinas praradęs viltį, prisiminė, jog raktai tikrai pas jį. Išsitraukė ir stipriai suspaudė kumštyje raktus, taip, kad dantytos išpjovos kyšojo tarp krumplių, išlindęs iš po vežimo ir atsispyręs savo vienintele šluba koja šoko po riterio žirgu. Pasibaidęs eržilas skausmingai sužvengė ir perdrėkstu pilvu taip liuoktelėjo, jog riteris išlėkė į orą ir vožėsi į medį. Jeigu ne šalmas, tai Jurgilas būtų mirtinai prasiskėlęs galvą, o dabar tiesiog susmuko be sąmonės. Žirgas nulėkė miškan. Alvinas pirmiau apžiūrėjo riterį, surišo jam kojas ir rankas ir pritvirtino prie medžio. Už trijų žingsnių į samanas įsmeigė Jurgilo kalaviją, tada nušliaužė link kinkinio ir įsiropštė atgal į vežimą.

- Ką tu padarei grafui Jurgilui? - išsigando princesė.

- Suprask, nereikėjo burnos praverti, - pertraukė Alvinas, - gal jis tiesiog toliau sau nujotu ir tiek. Vakar riteris tave iš karto atpažino. Turėjau kažko imtis, jie juk atimtų tave iš manęs.

- Kur tu mane veži? Ko tu iš manęs nori? - beviltiškai tampydama grandinę verskmingu balsu paklausė.

- Labai įdėmiai manęs paklausk, - tarė Alvinas. - Turiu dvi geras žinias tau. Pirma, mes atvykome. Liko šimtas žingsnių, o gal mažiau. Antra, tas riteris gyvas, atsigaus po kelių valandų ir jis galės tave gražinti namo. Pažiūrėk į jį, tvirtai surištas. Laukiniai žvėrys sudraskys arba badu mirs, jeigu mes pas jį negrįšime ir jam nepadėsime, ar supratai?

Princesė virpėdama iš baimės linktelėjo. Alvinas tuo metu naują templę užmovė ant arbaletos, ir įsistatęs šleivą koja į arbaletos kilpą priekyje užtempė templę užtaisydamas su nauja strėle.

- Tu privalai padėti man nueiti iki galo. Prisirišiu vėl tave grandine prie savo rankos, raktus ir kitus daiktus paliksime vežime. Pasiimsiu tik arbaletą, dėl visa ko, jeigu vėl kas sumanys netikėtai pasirodyti. Arbaletu tu negalėsi nei grandinės nusipjauti, nei rankos man nurėžti. Jeigu man kas nutiks ir aš mirsiu, tai nežinau, kaip tu parvilksi mano lavoną atgal. Medžiai ir krūmai ten ypač tankiai auga. Ar supratai?

Princesė vėl linktelėjo.

Aliuminai žengti pirmus dvidešimt žingsnių sekėsi ypač sunkiai. Reikėjo prisitaikyti prie Alvino svorio ir jo pasišokinėjimo viena koja, taip pat atsispirti norui atimti arbaletą ir nudėti luošį, kol dar nenutolo nuo vežime palikto spynos raktelio. Princesė nebuvo tikra ar pajėgs įveikti Alviną. Žengiant penkiasdešimtąjį žingsnį Aliumina tiesiog norėjo kuo greičiau užbaigti tai, kad ir ką buvo sugalvojęs luošys, o po to grįžti namo ir užmiršti visą šitą košmarą. Dėl medžių ir krūmų tankumo Alvinas buvo teisus, teko aplaužyti šakas, kad galėtų dviese prasisprausti. Kai įžengė į nedidelę pievelę, nusėtą stambiais akmenimis, Alvinas susmuko ir paprašė duoti jam šiek tiek laiko atsipūsti.

- Matai tą sudžiuvusį medį, - parodė Alvinas į tarp akmenų stūksantį neaukštą, per labai storą ažuolą, - ten tarp šaknų yra plyšys vedantis po žeme.

Leistis žemyn nebuvo sunku, pralindę pro angą po medžiu jie gilyn leidosi kietos uolienos tuneliu. Aplink viskas mirgėjo blausioje šviesoje. Nes dėl šilto oro ir didelės drėgmės vandens lašeliai kaupėsi ant sienų ir rinkdavosi į daugybę mažų balučių, kurios pagavusios nuo lubų krentančius lašus paskleisdavo tunelyje raibuliuojančius atspindžius. Netrukus Alvinas su Aliumina priėjo didelę įdaubą apgaubtą tamsos. Alvinas atidėjo šalin nebereikalingą arbaletą ir prisėdo atsirėmęs į uolinę sieną prie įdaubos krašto. Pagrabaliojęs tamsoje Alvinas iš kažkur išsitraukė kelias žvakes ir vašku užsansandarintas nedideles dėžutę. Atidarė dėžutę, kurioje buvo saunų pjuvenų ir džiovintos žolės, akmenukais įskėlė žiežirbas ir uždegė. Tada uždegė žvakes, pastatė jas ant nelygios sienos išsikišimų ir princesė pamatė, jog šalia Alvino gulėjo senas krepšys, kuriame buvo ir daugiau žvakių.

- Štai, savo pažadą įvykdžiau! - garsiai riktelėjo Alvinas ir jo žodžiai pasklido aidu po erdvę.

- Tai dabar mane paleisi? Jau galim grįžti? - atsiliepė Aliumina. Plazdančių žvakių šviesoje matėsi ir daugiau daiktų. Seno moteriško bato padas, kažkokios skiautės, kažkokie kaulai ir princesė sustingo pamačiusi žmogaus kaukolę su trimis priekiniais sidabriniais dantimis.

Įdauboje sujudėjo šešėlis ir iš tamsos į žvakių šviesą išniro drakono galva. Aliumina negalėjo patikėti savo akimis. Ta pati išraiška, tos pačios akys, tie patys plieno tvirtumo dantys.

- Ugnius! Čia gi Ugnius! - išsižiojusi leptelėjo princesė.

Alvinas prunkštelėjo, o drakonas susiraukė ir nuvargusiu balsu ištarė:

- Nenoriu girdėti jo vardo. Mano vardas Gabija.

- Ugnius yra jos brolis, - pridūrė Alvinas.

- Neminėk jo vardo! - sušnypštė drakonė. - Ar jis tikrai negyvas?

- Tikrai, princesė Aliumina gali patvirtinti.

- Tai tu mane apgavai, - įsiterpė princesė, - tu mane atiduosi kitam drakonui? Kiek man vėl reikės laukti, kol kas nors mane išgelbės? Ką tau ji pažadėjo? Aukso kalnus? Tą ir mano tėvas tau gali duoti. Kodėl tu taip?

Alvinas pasikasė plikę, paėmė vieną žvakę ir metė į drakonę. Žvakė neužgesusi nukrito po drakonės letenomis.

- Pažiūrėk atidžiau?

Princesė išžiūrėjo ir pamatė, jog drakonės Gabijos letenas, sparnus ir net uodegą apsvijusios laikė iš uolienos kyšančios vingiuotos ataugoskurios priminė raumeningo vyro rankas su iššokusiomis gyslomis. Tik drakonės galva laisvai judėjo ant ilgo kaklo, bet būdama gilioje

įdauboje, Alvino su Aliuminos pasiekti negalėjo. Aliuminos dėmesį patraukė dar kai kas, vienas priekinės letenos pirštų neturėjo nago, o likusių, sveikųjų pirštų nagai atrodė lygiai, kaip tas drakoną Ugnių pražudęs ragas.

- Tas stebuklingas ragas, tai nagas? - paklausė Aliumina.

- Tikrai taip, - atsakė Alvinas, - tik ne stebuklingas, o užnuodytas. Gabija tiek daug metų nieko nevalgė, jog jai atsirūgus, skrandžio turinys bet ką ištirpdydavo. Smegenys to, kurio vardo nereikia minėti, praktiškai buvo suvirškinti.

- O tai kodėl ji vis dar čia prikaustyta? - parūpo princesei.

- Prieš kelis šimtus metų Ugnius su Gabija smarkiai susipyko, - tarė Alvinas ignoruodamas Gabijos priekaištą, dėl uždrausto vardo paminėjimo, - Ugnius įviliojo Gabiją į šį požeminį urvą ir pasinaudojęs senoviniu užkeikimu surakino ją. Joks metalas, nei net paties drakono ugnis negali įveikti šių akmeninių pančių. Nuimti užkeikimą gali tik tas pats kraujas, kuris buvo panaudotas užkeikiant.

- Iš kur tu visa tai žinai? - nustebo Aliumina.

- Aš jam papasakojau, - įsiterpė drakonė, - Alvinas beviltiškai pasiklydo miške ir net sugebėjo įgriūti tiesiai į mano urvą. Vos įtikinai vargšėlį, kad neketinu jo suėsti. Kai nustojo drebėti, ir papasakojo apie karalių, išsiaiškinau, jog tu, Aliumina, esi karalienės Sidabrinos ainė. Pasakė ir tai, jog tave pagrobė mano niekingasis brolis. Tada aš pasiūliau Alvinui sandėrį.

Aliumina pabandė prisiminti ar jos giminėje yra karalienė Sidabrina? Šeimos paveikslų galerijoje buvo tokia jauna dama, besišypsanti, su trimis priekiniais sidabriniais dantimis, vieną dieną Sidabrina nežinia kur dingo, palikusi savo vaikus našlaičiais. Aliuminą apėmė negera nuojauta.

- Ką, ką tu jam pažadėjai?

- Išgydyti. Negi žmonės jau pamiršo, kad vyriškos lyties drakonai yra kovotojai ir turto kaupėjai, o drakonės gyvybės ir ilgaamžiškumo puoselėtojos?

Alvinas parodė į kojos bigę:

- Gabija, tai gal jau imsies savo sandėrio dalies?

- Kol manęs surakinta, tol negaliu tau padėti. Užkeikimo metu karalienės Sidabrinos krauju sulaistytos uolos mane sukaustė, o priesės Aliuminos krauju užkeikimą galima nuimti.

- Ir kaip man tai padaryti? Net jokio peilio nepasiėmiau. Aš daugiau nebenoriu niekieno kraujo pralieti.

Alvinas nusiavė vienintelį savo batą išsitraukė raktelį, kurį įstatė į grandinės spynelę ant savo riešo.

- Ką? Tu raktą turėjai su savimi? Apgavike! Ką mes vežime palikome? - įsižeidė princesė.

- Ech, tas raktas nuo spynelės, kuri ant tavojo riešo... Ei, Gabija, susitvarkysi pati?

Alvinas pasuko raktelį ir atrakino jį su Aliumina siejančią grandinę. Bet grandinės galo nepaleido, trūktelėjo iš visų jėgų ir pargriovė princesę žemėn, tada nugara įsiremęs į sieną savo šluba koja pradėjo stumti Aliuminą nuo atbrailos į įdaubą pas drakonę.

- Ne, ne, ne! - bandė prieštarauti princesė, rankomis nerandanti į ką įsitverti.

Staiga po rankomis princesė apčiuopė kaukolę su sidabriniais dantimis ir kiek leido grandinė sviedė kaukolę į Alviną. Smūgis nebuvo stiprus, bet užteko, jog Alvinas sutriktų. Princesė pašoko ant kojų ir spyrusi Alvinui į bigę pasileido link išėjimo. Alviną vėl užliejo skausmas. Drakonė suriaumojo. Alvinas suprato, jog dabar jam galas. Princesė dar nespėjo pabėgti, nes vis klupo tamsoje už grandinės, kuri barkškėdama vilkosi iš paskos lyg pikta gyvatė. Alvinas nusviro ant šono ir atsirėmė į arbaletą. Net nesitaikydamas nukreipė arbaletą į tą tamsos pusę, kur žvangėjo grandinė ir iššovė. Princesė suklykė ir tėsėsi į balą. Drakonė užbaubė:

- Nagi Alvinai, atvesk princesę man!

Sukandęs jėgas Alvinas nušliaužė link princesės. Princesė buvo gyva ir sąmoninga, tiesiog gulėjo ir giliai alsavo neturėdama jėgų priešintis. Strėlė jai peršovė blauzdą. Alvinas jautė, jog tikrai jokiais būdais nenutemps princesės iki drakonės Gabijos. Ką ten drakonė sakė, jog reikia kraujo? Alvinas uždėjo ranką ant kruvinos princesės kojos, o tada sugniaužęs kruviną kumštį nušliaužė atgal pas drakonę.

- Kur princesė? - griežtai paklausė drakonė, išvydusi Alviną grįžnant vieną?

Alvinas persisvėrė per kraštą ir nusirito į įdaubą. Drakonės nekantriai caksėjo liežuvium. Alvinas atgniaužė kumštį ir princesės krauju išteptą delną prispaudė prie uolos pagrindo tarp drakonės kojų. Visos akmeninės ataugos ištirpo taip, kaip sniego gniūžtės užpiltos karštu vandeniu. Drakonė parvirto ant šono netekusi atramos. Atsargiai apsižiūrėjo ir atsistojusi pirmą kartą po dviejų šimtų metų plačiai išskleidė savo sparnus. O apačioje susirietęs gulėjo leisgyvis Alvinas be kojos. Gabija uždėjo leteną ant Alvino ir sumurmėjo ypatingą burtazodį. Kai drakonė nukėlė leteną, Alvinas turėjo dvi sveikas, vienodo ilgio kojas ir atrodė gerokai atjaunėjęs, net vietoje plikės galvoje sužėlė kupeta ilgų plaukų. Gabija atsargiai pabaksnojo Alvinui į šoną. Alvinas atsimerkė ir atsisėdo. Dar kurį laiką taip pasėdėjo mojuodamas kojų pirštais, kol prabilo:

- Kas atsitiko?

- Įvykdžiau savo sandėrio dalį. - linksmai atsakė drakonė, - Nė pagalvojusi nebūčiau, jog užtektų vos vieno kraujo lašo užkeikimui nuimti. Ką su princese darysim?

- Ar gali ją irgi pagydyti? Kaip nors jau po to įtikinsiu ją, kad neturėjau kito pasirinkimo ir atsiprašysiu.

- Žinoma. Nepergyvenk, tau nereikės prieš princesę aiškintis.

Drakonė Gabija nuropojo link Aliuminos ir uždengusi princesę vėl sušnabdėjo tą patį burtažodį. Aliumina užmigo, kojos žaizda užsitraukė, iš veido dingo kančia ir nuovargis. Po to drakonė ištarė kitą burtažodį.

- Na štai, - pasakė Gabija, nukėlusį leteną, - Aš jai dar ir atmintį atėmiau, nedaug, kelių paskutinių savaitių įvykių ji niekada neprisimins. Kai ji prabus, tiesiog pasakyk, jog ji miegojo, kai tu su drakonu kovojai ir nugalėjai. Parvesk ją namo ir busi didvyris, kaip iš pasakos. Imk princesę ir neškis, o aš dar turėsiu sau didesnę angą išsikasti, kad visiems laikams šitą kalėjimą palikti.

Alvinas beveik bėgte iš urvo išnešė ant rankų miegančią princesę Aliuminą. Toks gyvas jis dar niekada nesijautė gyvenime. Eiti buvo nepaprastai lengva ir malonu. Jokio skausmo, jokio krypavimo į šonus.

Kai Alvinas su miegančia princese grįžo prie vežimo, grafas Jurgilas kažką per miegus murmėjo, vadinasi, tuoj atsigaus. Ir riterio žirgas jau sugrįžęs budėjo netoli savo šeimnininko. Alvinas atrišo Jurgilą, ir atsargiai priglaudė miegančią Aliuminą jam po ranka. Tegul Aliumina galvoja, kad Jurgilas ją nuo drakono išgelbėjo ir visiškai nesvarbu, ką papasakos nubudęs riteris.

Alvinas vežimą paliko, tik vieną žirgą išsikinkęs pasiėmė. Jau norėjo išjoti, kai vieno dalyko pasigedo. Teko vėl trumpam grįžti prie Jurgilo.

Kai pasiėmė ko reikėjo, šoko Alvinas ant žirgo ir juokdamasis nujojo įsivaizduodamas, ką pagalvos grafas Jurgilas, su miegančia gražuole po ranka, bet visiškai basas.

Tuo metu virš Alvino aukštai į debesis pakilo drakonė Gabija, apsuko kelis ratus, ir nuskrido savo reikalais į tolį.

Pabaiga.